Transnistria, meleag străbun

PÎNĂ CÎND?

LA TIRASPOL, centrul de dirijare a fărădelegilor din Transnistria, străzile, pieţele, localurile publice sînt în permanenţă patrulate de gardieni şi cazaci înarmaţi pînă-n dinţi.

E destul să rosteşti doar două-trei cuvinte în limba de stat că pe dată eşti bănuit drept membru al Frontului popular ori agent român, iar de se întîmplă să fii cumva bănuit, reţinut de organele de reprimare, neapărat vei fi percheziţionat la apartament. Aşa, pur şi simplu, fără motive serioase, fără sancţiunea organelor respective de drept. Mai mult ca atît, percheziţionările se soldează pînă la urmă cu bătăi, jafuri şi ameninţări.

Nemaiputînd suferi batjocura şi dezmăţul cazacilor, care au sosit pe plaiul nostru doar în căutarea vinului şi aventurilor amoroase, sute, mii de orăşeni lasă în plata Domnului serviciul, locurile de muncă, apartamentele, căutîndu-şi refugiu în alte părţi.

Să nu se creadă cumva că Tiraspolul este părăsit doar de moldoveni. Zilnic din gările auto şi cea feroviară pleacă în cele patru părţi ale lumii sute de ruşi, ucraineni, bieloruşi. Anume în gară le-am întîlnit pe surorile Elena şi Marieta Petrenko cu familiile.

— Încotro ţineţi calea?

— Spre Harkov, la părinţi...

— Din care cauză?

— Nu mai vrem să îndurăm batjocura şi înjosirile pucişti-lor-smirnovişti şi adepţilor lor.

— Plecaţi pentru totdeauna?

— Ne gîndim că va triumfa ea odată şi odată dreptatea pe pămîntul ista moldav.

Între timp prin reţeaua orăşenească de radio crainicul îşi îndupleca ascultătorii să păstreze calmul şi liniştea, deoarece evenimentele în oraş, cît şi în întreaga Transnistrie, se desfăşoară conform planurilor lui Smirnov, Caraman şi Mărăcuţa.

Că marea majoritate a populaţiei raionului Slobozia nu susţine politica şi acţiunile separatiştilor-comunişti — pucişti te poţi convinge, ascultînd ce se vorbeşte în aceste zile în colectivele de muncă din satele raionului. Spre exemplu, mii de oameni ai muncii din satele Hlinaia şi Caragaş, în semn de protest la acţiunile şovinilor transnistreni, au cerut în modul cel mai drastic dezarmarea imediată a gardienilor şi evacuarea căzăcimii. Chemări de felul ăsta au sunat şi în cadrul mitingului politic de deunăzi din Slobozia, unde mii de moldoveni, ruşi, ucraineni, cît şi reprezentanţi ai altor minorităţi, l-au fluierat pe Caraman, dîndu-l jos de la tribună pentru cuvîntarea sa provocatoare împotriva conducerii Republicii Moldova. Iar drept răspuns la insulta primită pe dată au fost chemaţi gardienii. Ca pe timpurile de neagră faimă. Să se răfuiască cu nemulţumiţii. Să-i aresteze. Să-i pedepsească.

De cîteva ori gardienii s-au luat la harţă cu mulţimea, părăsind pînă la urmă piaţa învinşi şi fluieraţi îndelung. Şi m-am gîndit atunci: uite, frate, că s-au trezit la viaţă şi conlocuitorii noştri. Deşi mi-am dat pe dată seama că e prea devreme de a ne bucura.

Pe partea dreaptă a Nistrului, ca o salbă de mărgele sînt aşezate multe sate ce ţin de raioanele Căuşeni şi Ştefan Vodă. Întru apărarea cît de cît a liniştii din astă parte de Nistru, traseele principale sînt în permanenţă apărate de poliţiştii din aceste raioane.

Ziceam mai sus că prea devreme e să ne bucurăm. Căci numai datorită caracterului pacifist al moldovenilor noştri, lipsei, deseori, de precauţie, astăzi grupe de călăi înarmaţi încearcă să treacă Nistrul în căutarea vinului şi a mîncării. Asemenea cazuri au fost atestate deja în mai multe sate ale raioanelor respective. Doi cazaci înarmaţi şi-au făcut zilele trecute apariţia şi în Ştefan Vodă.

— Ce măsuri de protecţie şi securitate întreprinde în această privinţă statul-major al apărării civile din raion? — l-am întrebat pe dl Ion Cuţu, responsabil de sectorul în cauză la executivul raional.

— Da ce putem noi întreprinde? — îi fu răspunsul...

Cel puţin nişte detaşamente concrete de autoapărare măcar pe timp de noapte s-ar putea de creat, căci cînd vine vorba de a pune mîna pe doi-trei iepuri, în fiecare sat se găseşte cîte un regiment întreg de vînători bine echipaţi. Deocamdată însă se mizează doar pe ajutorul poliţiei. Păcat.

Păcat şi ruşine.

Grigore TESLARU.

Oaspetele nepoftit şi rana care doare

Într-o zi de după masă
M-am trezit cu-un oaspe-n casă.
Eu cu zîmbetul pe faţă
L-am poftit să stea la masă,
Dar cazacul supărat
La masă nu s-a aşezat,
El făr-nici-un echivoc
A deschis din armă foc
Peste satul meu din vale,
Unde Nistrul cu-a lui valuri
Mi-a cîntat doine o mie
Despre Ştefan, vitejie,
Despre-aceea-ca nicicînd
Să nu dau fir de pămînt
Nici măcar unui cazac...
...Floare-flori de liliac,
Înfloriţi azi pe meleag,
Fiindcă rana cea de floare
Cel mai mult la oameni doare
Şi durerea n-are leac —
Oaspe-oaspete cazac,
Cît vei sta la mine-n prag?

Elena TESSA,
contabilă.

Durere

Primăvară tristă

A VENIT şi de data aceasta tot atît de miraculoasă, tot atît de fină şi blîndă. Numai că neobişnuit de tristă, înlăcrimată şi rănită în plin drum împreună cu meleagul.

Pătimeşte o lume nevinovată pe pămîntul ei. Şi pare că pînă şi fulgii sensibili la durerea acestui neam cad pentru a-i răcori sufletul devenit de plumb. Uneori cad mai cu putere, mai măscaţi, însoţiţi de un vînt bărbătesc, de parcă ar vrea să-i orbească, să-i înnăduşe pe toţi barbarii de s-au cuibărit pe acest picior de plai. Sau poate că fulgii aceştia pufoşi nu sînt altceva decît lacrimi prefăcute în zăpadă, trimise din ceruri unde s-au ascuns lăstarii proaspăt pierduţi ai neamului şi care, nedovedind să-şi ia rămas bun de la părinţi, rude, prieteni, vin în aceste zile de primăvară pămîntie pentru a le spune adio, pentru a se mai atinge odată de buzele copilaşilor lăsaţi ca nişte muguraşi, de feţele iubitelor prefăcute-n stane, de palmele părinţilor rămaşi învăluiţi de durere.

Se despart bărbaţii neamului de neam pentru a-şi apăra acest meleag cu tot ce ne este drag şi scump pe el. Pleacă cu scopuri frumoase; dar soarta omului paşnic deseori e ca o frunză pe apă... Şi mă gîndesc: cît mai are de suferit această palmă de pămînt şi cît mai poate fi împărţită?..

Luminiţa MELNIC.
Satul Păpăuţi,
raionul Rezina.

Indignare

E mare nevoie pe capul nostru...

NE ADRESĂM tuturor oamenilor de bună credinţă din Moldova să ne asculte durerea şi să ne creadă. E greu de trăit în zilele de azi acolo unde neam născut şi unde ne sînt rădăcinile. Din toate părţile ne vin relele şi ne mănîncă de vii. Sîntem lucrătoare la fabrica de confecţii din Dubăsari şi de la o bucată de timp încoace nu mai ştim de pace şi linişte. Nu mai zicem că odată cu înscăunarea directorului actual al întreprinderii, tovarăşa Podgornaia Valentina Fiodorovna, situaţia noastră a devenit dificilă. Pe cele cu demnitate şi cu o poziţie mai vădit patriotică dînsa, pur şi simplu, le concedia de la lucru. Aşa a pătit o întreagă brigadă, în frunte cu neînfricata Tanea Tanasev, care pretutindeni îşi spunea punctul ei de vedere.

Mai rău e că banii cîştigaţi de un colectiv numeros, care are mai multe mii de membri, Valentina Fiodorovna îi foloseşte cum socotea ea că-i mai bine. Astfel, fără a ţine cont de punctul de vedere al celor care aduc venit fabricii, dînsa a transferat mai multe mii pe contul ziarului ilegal «Zarea Pridnestrovia», iar în zilele fierbinţi ale anului trecut, cînd femeile greviste au împînzit căile ferate din Bender, directoarea noastră s-a pregătit să transfere întru susţinerea lor o sumă fabuloasă. Însă a fost oprită.

Astăzi, cînd situaţia e foarte tristă în Transnistria, cînd se varsă sînge nevinovat şi răsună împuşcături, tovarăşa Podgornaia e iarăşi cu «binefaceri», iarăşi îşi manifestă «internaţionalismul», fiind milostivă cu formaţiunile de cazaci, ea singură fiind venită din părţile Reazanului: cu banii noştri, cîştigaţi în sudoarea frunţii de colectiv, partea preponderentă a căruia o constituie moldovenii, dînsa îi echipează pe parveniţii fără patrie, îi înarmează. Este numită chiar «Mahno v lubche», căci ia parte la lucrările aşazisului stat major din Dubăsari, face planuri unde să atace, pe unde să mai verse sînge nevinovat.

Are şi ea familie, are un băiat, oare nu-i pasă chiar deloc de faptul că femeia e dată de Dumnezeu pentru a ocroti pacea şi viaţa?! Ard case, sînt distruse şcoli, plîng plini de durere oamenii rămaşi fără de adăpost. Din cauza unor asemenea persoane ca directoarea fabricii de confecţii Podgornaia au loc pojaruri pe pămînt şi se întîmplă atîtea nenorociri. Acuma sîntem toţi concediaţi pentru o perioadă anumită din cauza că nu este materie primă, dar Podgornaia găseşte mijloace băneşti, pentru a-i înarma pe nişte bandiţi. Vrem ca vocea noastră să fie auzită de toată lumea, de Guvern şi Parlament, ca dînsa, în sfîrşit, să fie oprită. Ajung lacrimi şi durere nouă, mamelor, surorilor, soţiilor, celor care vor să trăiască în pace şi prietenie cu toată lumea.

Un grup de lucrătoare de la fabrica de confecţii din Dubăsari.